

השמש והלכנה הם אחד בלי פרוז. ואף על גב שהלכנה היא תחת השמש, הכל הוא שמש בלי פרוז, ותחת לנה הכל הוא רעות רוח ואסור להדבק בו.

ויצא יעקב, בקשר של הסתום, מתוך הסתר הסתום יוצא, זהר האספקלריה המאירה כלולה משני גוונים שמתחברים יחד. כיון שאלו נכללו זה עם זה, נראים בו כל הגוונים. הוא ארמון. כל מראה האורות כלולים בו. רצוא ושוב, אותם האורות לא מתעכבים לראות, חבור אחד הם מתחברים בזהר ההוא.

בזה"ר הנה שורה מי ששורה, הוא שם לאותו הנסתר שלא ידוע כלל, נקרא קול יעקב, בזה נראית האמונה של הכל. אותו נסתר שלא ידוע כלל, בזה שורה יהו"ה. הוא השלמות של כל הצדדים, העליון והתחתון נמצא כאן, יעקב השלמות של האבות שאחוזי מכל הצדדים. הנה הנה על בחירת השם הנה נקרא, שפנתוב ישראל אשר בחרתיך. שני שמות נקרא - יעקב וישראל. בראשונה יעקב, ואחר כך ישראל.

הסתר של הסתר הנה, כשהיה בהתחלה בסוף הנה של המחשבה, שהוא הפרוש של תורה שבכתב, והיא התורה שבעל פה. ועל כן נקרא באר, שנקרא (דברים א) הואיל משה באר את התורה. בא"ר הוא לאותו שנקרא שבע, שפנתוב ויבנהו שבע שנים. והינו קול גדול.

וסוף המחשבה הנה הוא בא"ר שבע. ויעקב נכנס בראש הנה לאמונה. כיון שנדבק באמונה הזו, הצריך לו להבחין באותו המקום שנבחנו אבותיו, שנכנסו בשלום ויצאו בשלום.

אדם נכנס ולא נשמר, והתפתה אחריה, וחטא באותה אשת זנונים, הנחש הקדמוני. נח נכנס

שמשא בסינתרא, חדא אינון בלא פירוודא, וסינתרא אף על גב דאיהו תחות שמשא, בלא איהו שמשא, בלא פירוודא. ותחות האי, בלא איהו רעות רוח, ואסיר לאתדבקא ביה.

ויצא יעקב, (בראשית כח) בקטרא דסתימו, מגו סתרא סתימא נפקא, זהר אספקלריאה דנתרא, כלילא מתרין גוונין דמתחברין כחדא, כיון דאלין אתפלילו דא בדא, אתחזון ביה כל גוונין. ארמון איהו כל חיוז דנהורין ביה כלילין. רצוא ושוב, אינון נהורין לא מתעכבין למחמי, חבורא חדא אתחברין בההוא זהר.

בהאי זה"ר שארי מאן דשארי. שקא איהו לההוא דסתים דלא ידיע כלל. קול יעקב אקרי, בהאי אתחזי מהימנותא דכלא. ההוא דסתים ולא ידיע כלל, בהאי שריא יהו"ה. שלימו דכל סטרין איהו, עלאה ותתאה. הכא אשתכח יעקב שלימו דאבהן דאחיד מכל סטרין. זה"ר דא, על ברירו דשקא דא אקרי, דכתיב, (ישעיה מא) יעקב אשר בחרתיך. תרין שמיהן אקרי, יעקב וישראל. בקדמיתא יעקב, ולבתר ישראל.

סתרא דסתרא דא, כד הנה בקדמיתא בהאי סופא דמחשבה, דאיהו פרושא דאורייתא דככתב, ואיהי תורה שבעל פה. ועל דא אקרי באר, שנקרא (דברים א) הואיל משה באר את התורה, בא"ר איהו לההוא דאקרי שבע, דכתיב, (מלכים א) ויבנהו שבע שנים. והינו קול גדול.

ודא סופא דמחשבה, בא"ר שבע איהו. ויעקב עאל בהאי רישא למהימנותא, כיון דאתדבק במהימנותא דא, אצטריוף ליה לאתבחנא, בההוא אתר דאתבחינו אבהן דיליה דעאלו בשלום ונפקו בשלום.

אדם עאל ולא אסתמר, ואתפתא אבתרה, וחטא בההיא

שבע. ויעקב נכנס בראש הנה לאמונה. כיון שנדבק באמונה הזו, הצריך לו להבחין באותו המקום שנבחנו אבותיו, שנכנסו בשלום ויצאו בשלום.

אדם נכנס ולא נשמר, והתפתה אחריה, וחטא באותה אשת זנונים, הנחש הקדמוני. נח נכנס

ולא נשמר, והתפתה אחריה
 וחטא, שכתוב וישת מן היין
 וישכר ויתגל בתוך אהלה.
 אברהם נכנס ויצא, שכתוב וירד
 אברהם מצרימה, וכתוב ויעל
 אברהם ממצרים. יצחק נכנס
 ויצא, שכתוב וילך יצחק אל
 אבימלך מלך פלשתים גררה,
 וכתב ויעל משם באר שבע.

יעקב, פיון שנכנס באמונה,
 הצטרף להכניס מנחה לצד
 ההוא, משום שמי שנצל משם
 הוא אהוב ונבחר של הקדוש
 ברוך הוא. מה פתוב? ויצא
 יעקב מבאר שבע, הסתר של
 סוד האמונה. וילך חרנה - הצד
 של אשת זנונים, אשה מנאפת.
 סתר הסתרים מתוך התקף של
 אורו של יצחק [יצא] מתוך שמרי
 היין, יצאה צורה מרפכת אחת
 כוללת אחד זכר ונקבה, אדמה
 כמו שושנה, נפרדים לכמה
 צדדים ושבילים. הנזכר נקרא
 סמא"ל, ונקבתו כלולה בתוכו
 תמיד. כמו שהוא בצד הקדשה,
 כך גם בצד האחר זכר ונקבה
 כלולים זה עם זה. הנקבה עם
 סמא"ל, נחש, נקראת אשת
 זנונים, קץ כל בשר, קץ הימים.
 שתי רוחות רעות נדבקות יחד.
 רוח הזכר דקה. רוח הנקבה
 בכמה דרכים ושבילים נפרדת,
 ונדבקות באותה הרוח של הזכר.
 מקשטת את עצמה בכמה
 תכשיטים, כמו זונה, מרחקת,
 עומדת בראש הדרכים
 והשבילים לפתות בני אדם.

השוטה שקרב אליה, מחזיקה בו
 ומנשקת אותו, מונגת לו יין
 המשמר של מרורת פתנים. פיון
 ששותה, סוטה אחריה. אחר
 שרואה אותו סוטה אחריה מדרך האמת,
 מפשיטה את עצמה מפל אותם התקונים שהיתה
 מתקנת לשוטה הנה.
 התקונים שלה לפתות בני אדם: שערותיה מתקנים אדמים פניה לבנים ואדמים,

(הושע א) אשת זנונים, נחש קדמאה. נח עאל, ולא אסתמר,
 ואתפתא אבתרה, וחטא. דכתיב (בראשית ט) וישת מן היין
 וישכר ויתגל בתוך אהלה. אברהם עאל ונפק דכתיב,
 (בראשית יב) וירד אברהם מצרימה, וכתוב, (בראשית יג) ויעל
 אברהם ממצרים. יצחק עאל ונפק, דכתיב, (בראשית כו) וילך
 יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה, וכתוב, (שם) ויעל
 משם באר שבע.

יעקב פיון דעאל במהימנותא, אצטריוף למיעל מנחתא
 לההיא סטרא, בגין דמאן דאשתויב מתמן, איהו
 רחיקא וברירא דקדשא בריך הוא. מאי (מח) פתיב, (בראשית
 כח) ויצא יעקב מבאר שבע, סתרא דרזא דמהימנותא. וילך
 חרנה, סטרא (הושע א) דאשת זנונים, אשה מנאפת.

סתרא דסטרין, מגו דתוקפא דטיהרא דיצחק (נפק), מגו
 דורדיא דחמרא, נפק חד נעיצו קטירא, כליל חד
 דכר ונוקבא, סומקא כוורדא, מתפרשן לכמה סטרין
 ושבילין. דכורא אקרי סמאל, נוקביה כלילא בגויה תדיר.
 כמה דאיהו בסטר קדושה, הכי נמי בסטרא אחרא, דכר
 ונוקבא כלילן דא בדא. נוקבא דסמאל, נחש, אקרי אשת
 זנונים, (בראשית ט) קץ כל בשר, קץ הימים.

תרין רוחין בישינ מתדבקן פחדא, רוחא דדכורא דיקי.
 רוחא דנוקבא, בכמה אורחין ושבילין מתפרשא,
 ומתדבקא בההוא רוחא דדכורא. קשיטת גרמה בכמה
 תכשיטין פזונה, מרחקא קיימת בריש אורחין ושבילין,
 לפתאה בני נשא.

שטרא דקריב בהדה, אתקיפת ביה ונשקת ליה, מסכת ליה
 חמרא דדורדנא, דמרורת פתנים. פיון דשתי, אסטי
 אבתרה, לבתר דחמאת ליה סטי אבתרה מאורחא דקשוט,
 אפשיטת גרמה מפל אינון תקונין דהות מתתקנא לגבי
 דההוא שטרא.

תקונין דילה, לפתאה לבני נשא. שערעה מתקנין סומקן
 שרואה אותו סוטה אחריה מדרך האמת, מפשיטה את עצמה מפל אותם התקונים שהיתה
 מתקנת לשוטה הנה.
 התקונים שלה לפתות בני אדם: שערותיה מתקנים אדמים פניה לבנים ואדמים,